

Куда иде овај свет

У овом чудном времену, у својој борби против климатских промена и загађења животне средине, у својој борби за опстанак, коронавирус је мутирао, размножио се, проширио и изазвао пандемију. Креће се у таласима, заљуљао је цео свет и питање је да ли ће он бити једини такав вирус и да ли ћемо можда завршити у Нојевој барци или на Титанику.

У овом чудном свету, моја мајка чим се закашљем или ме заболи глава, почне да паничи да нисам случајно добио корону, док се отац, који пати од високог притиска, и који је прошле године по други пут прележао упалу плућа, тада сигурно плаши, али не показује. И онда због неизвесности коју тај кашаљ носи, данима не виђам деку који живи у суседној улици.

Питам се: да ли овај свет путује као Титаник, чија посада гледа кроз микроскоп само у једну ствар, у тај толико мали и толико непознат вирус, и од те опседнутости њиме не види многе друге препреке и проблеме на које ће се овај брод насукати и тако почети да тоне. Коронавирус је у првом плану, а далеко иза ње остају већи проблеми: гладна деца, људи болесни од рака и других тешких болести, исцрпљени природни ресурси, климатске промене...

Бесмислено је да сви ми, као разумна бића ове планете, у средиште наше личности, као дрво без наде, усадимо страх од болести Covid-19 и да тај страх паралише ум и одређује све остало у нашем животу. Изгубили смо сигурност да ћемо остати здрави, али то не треба да буде узрок да наше расположење, живот, наш унутрашњи свет и све што се дешава око нас, буде подређено томе. Из рајског врта наше личности треба да израсту трајне вредности, принципи и начела и да наставимо да гајимо: љубав, разумевање, толеранцију, жељу за учењем и напретком.

Оно што мене највише занима је на који ће се начин даље развијати образовање и васпитање нас младих и шта ће бити са спортом и културом. Већ смо навикли да пратимо наставу на рачунару, преко разних платформи, подељени у групе оних који прате наставу у школи и оних који за то време прате онлајн. Онда се ужелиш другара из друге групе, па ти се деси да будеш сам на настави у школи, јер су остали почели да кашљу, па не смеју да долазе на часове. Ништа није као пре. Она жива атмосфера на часу, увек прожета ђачким смехом и хумором, без маски, то је оно што нам недостаје. Тај један виртуелни свет, због кога су нас пре короне старији критиковали, мерили нам до милисекунде време које проводимо на рачунару, сада постаје наша стварност и наша потреба. Пре подне настава, после подне домаћи и учење на истом том рачунару, сати проведни у седењу и гледању у екран. Да нема спорта након тога, били бисмо генерација која је атрофирала уз рачунар. Ако наставимо да се образујемо само онлајн и да све што нам треба проналазимо на

интернету, постаћемо потчињена класа којом владају рачунари и мобилни телефони. Знајући да нам је свака информација и њено тумачење увек доступно на интернету, изгубићемо жељу да је запамтимо и лично о њој размишљамо, а ако то не урадимо нећемо моћи да је повежемо са неком следећом информацијом, нити да то применимо у животу.

Осетим језу када се присетим да је Освалд Шпренглер написао: „Када се цивилизација у будућности приближи своје врху, култура ће бити близу дна.” Да ли је дошао тај моменат? Не можемо због короне да идемо у позориште, биоскоп, концерте класичне музике, нема хорског певања, отказане су све културне манифестације на којима се промовишу млади музичари, писци, сликари, глумци. Култура је наставила да живи на један другачији начин, преко интернета, али тај доживљај уметности не може да буде исти као када се чује жива реч, музика или се уживо види неко сликарско дело и гледа представа у позоришту. Не можемо да идемо на спортске догађаје, да навијамо, дајемо подршку пре свега нашим другарима и осетимо адреналин од узбуђења. Они који су вредно тренирали годинама и последње атоме своје снаге дали за најбоље спортске резултате, када је уведено ванредно стање, нису могли да тренирају неколико месеци на прави начин, него су сами вежбали у кући, парку, на тротоару... После су спортски клубови наставили да раде, уз поштовање мера заштите и пре свега личне одговорности сваког спортисте. Али за једног уметника и једног спортисту нема лепшег осећаја него када свој таленат и рад на себи покаже пред публиком која га цени, подржава, када међусобно поделе узбуђење и радост, а сада тога нема.

Не знамо колико ће овај свет живети заједно са короном. За сада он шета по кругу, постаје Сизиф са чијег се врха брда поново сурвава нови талас епидемије. Остаје нам да се кријемо од овог вируса носећи маске, штитећи тако и себе и друге, док они образованији и искуснији од нас не направе вакцину. Оно што је важно је да се самоваспитамо да будемо стрпљиви, суздржани и имамо самоконтролу над изазовима. Ако свако од нас преузме одговорност према свету у коме живи, свет никада неће потонути и биће још бољи и лепши. За будућност света није одговорна корона. Одговорни смо ти и ја.

Урош Тирнанић II-4